

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 lutego 2014 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący: SSR Monika Roslan - Karasińska

Ławnicy: Jadwiga Janina Piłatkowska, Elżbieta Janina Trusińska Protokolant: Agnieszka Łumińska

po rozpoznaniu w dniu 17 lutego 2014 roku w Warszawie

sprawy z powództwa głównego: J. C., J. G., D. K., A. P. (1), G. P., A. P. (2), M. P. (1)

przeciwko pozwanemu głównemu: (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.

o wynagrodzenie, odszkodowanie na podstawie art. 58 k.p. w związku z niezgodnym z prawem lub nieuzasadnionym rozwiązaniem umowy o pracę bez zachowania okresu wypowiedzenia przez pracodawcę, odszkodowanie na podstawie art. 55 par. 1 (1) k.p. w związku z rozwiązaniem umowy o pracę przez pracownika bez zachowania okresu wypowiedzenia z winy pracodawcy, ekwiwalent za niewykorzystany urlop wypoczynkowy, sprostowanie świadectwa pracy

oraz sprawy z powództwa wzajemnego: (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.

przeciwko pozwanym wzajemnym: J. C., J. G., D. K., A. P. (1), G. P., A. P. (2), M. P. (1)

o odszkodowanie na podstawie art. 61 (1) k.p. w związku z nieuzasadnionym

rozwiązaniem przez pracownika umowy o pracę bez wypowiedzenia

orzeka:

I. zasądza od pozwanego głównego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.:

1. na rzecz powoda głównego J. G.:

a) kwotę 4 400,00 zł (słownie: cztery tysiące czterysta złotych 00/100)

tytułem wynagrodzenia za miesiąc październik 2012 roku wraz z

ustawowymi odsetkami od dnia 11 listopada 2012 roku do dnia zapłaty;

b) kwotę 1 770,85 zł (słownie: tysiąc siedemset siedemdziesiąt złotych 85/100) tytułem wypłaty części wynagrodzenia za miesiąc listopad 2012 roku wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 13 listopada 2012 roku do dnia zapłaty;

c) kwotę 2 656,28 zł (słownie: dwa tysiące sześćset pięćdziesiąt sześć złotych 28/100) tytułem odszkodowania wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 13 listopada 2012 roku do dnia zapłaty;

d) kwotę 1 800,00 zł (słownie: tysiąc osiemset złotych 00/100) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

e) w pozostałym zakresie powództwo główne oddala;

2. na rzecz powoda głównego D. K.:

- a) kwotę 3 500,00 zł (słownie: trzy tysiące pięćset złotych 00/100) tytułem wynagrodzenia za miesiąc październik 2012 roku wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 listopada 2012 roku do dnia zapłaty;
- b) kwotę 1 408,63 zł (słownie: tysiąc czterysta osiem złotych 63/100) tytułem wypłaty części wynagrodzenia za miesiąc listopad 2012 roku wraz z ustawowymi odsetkami od dnia zapłaty;
- c) kwotę 1 750,00 zł (słownie: tysiąc siedemset pięćdziesiąt złotych 00/100) tytułem odszkodowania wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 13 listopada 2012 roku do dnia zapłaty;
- d) kwotę 666,56 zł (słownie: sześćset sześćdziesiąt sześć złotych 56/100) tytułem ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 13 listopada 2012 roku do dnia zapłaty;
- e) kwotę 900,00 zł (słownie: dziewięćset złotych 00/100) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;
- f) w pozostałym zakresie powództwo główne oddala;

3. na rzecz powoda głównego A. P. (1):

- a) kwotę 3 236,23 zł (słownie: trzy tysiące dwieście trzydzieści sześć złotych 23/100) tytułem wynagrodzenia za miesiąc październik 2012 roku wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 listopada 2012 roku do dnia zapłaty;
- b) kwotę 1 344,88 zł (słownie: tysiąc trzysta czterdzieści cztery złote 88/100) tytułem wypłaty części wynagrodzenia za miesiąc listopad 2012 roku wraz z ustawowymi odsetkami od dnia zapłaty;
- c) kwotę 1 618,11 zł (słownie: tysiąc sześćset osiemnaście złotych 11/100) tytułem odszkodowania wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 13 listopada 2012 roku do dnia zapłaty;
- d) kwotę 308,16 złotych (słownie: trzysta osiem złotych 16/100) tytułem ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 13 listopada 2012 roku do dnia zapłaty;
- e) kwotę 900,00 zł (słownie: dziewięćset złotych 00/100) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;
- f) w pozostałym zakresie powództwo główne oddala;

4. na rzecz powoda głównego G. P.:

- a) kwotę 5 500,00 zł (słownie: pięć tysięcy pięćset złotych 00/100) tytułem wynagrodzenia za miesiąc październik 2012 roku wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 listopada 2012 roku do dnia zapłaty;
- b) kwotę 2 213,57 zł (słownie: dwa tysiące dwieście trzynaście złotych 57/100) tytułem wypłaty części wynagrodzenia za miesiąc listopad 2012 roku wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 13 listopada 2012 roku do dnia zapłaty;
- c) kwotę 5 500,00 zł (słownie: pięć tysięcy pięćset złotych 00/100) tytułem odszkodowania wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 13 listopada 2012 roku do dnia zapłaty;
- d) kwotę 3 927,60 zł (słownie: trzy tysiące dziewięćset dwadzieścia siedem złotych 60/100) tytułem ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 13 listopada 2012 roku do dnia zapłaty;
- e) kwotę 1 800,00 zł (słownie: tysiąc osiemset złotych 00/100) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;
- f) w pozostałym zakresie powództwo główne oddala;

5. na rzecz powoda głównego M. P. (1):

- a) kwotę 3 500,00 zł (słownie: trzy tysiące pięćset złotych 00/100) tytułem wynagrodzenia za miesiąc październik 2012 roku wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 listopada 2012 roku do dnia zapłaty;
- b) kwotę 1 408,63 zł (słownie: tysiąc czterysta osiem złotych 63/100) tytułem wypłaty części wynagrodzenia za miesiąc listopad 2012 roku wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 13 listopada 2012 roku do dnia zapłaty;
- c) kwotę 1 750,00 zł (słownie: tysiąc siedemset pięćdziesiąt złotych 00/1.00) tytułem odszkodowania wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 13 listopada 2012 roku do dnia zapłaty;
- d) kwotę 1 999,68 zł (słownie: tysiąc dziewięćset dziewięćdziesiąt dziewięć złotych 68/100) tytułem ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 13 listopada 2012 roku do dnia zapłaty;
- e) kwotę 1 800,00 zł (słownie: tysiąc osiemset złotych 00/100) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;
- f) w pozostałym zakresie powództwo główne oddala;

6. na rzecz powoda głównego A. P. (2):

- a) kwotę 3 400,00zł (słownie: trzy tysiące czterysta złotych 00/100) tytułem wynagrodzenia za miesiąc październik 2012 roku wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 listopada 2012 roku do dnia zapłaty;
- b) kwotę 1 368,39zł (słownie: tysiąc trzysta sześćdziesiąt osiem złotych 39/100) tytułem wypłaty części wynagrodzenia za miesiąc listopad 2012 roku wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 13 listopada 2012 roku dnia zapłaty;
- c) kwotę 1 700,00 zł (słownie: tysiąc siedemset złotych 11/1.00) tytułem odszkodowania wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 13 listopada 2012 roku do dnia zapłaty;
- d) kwotę 809,20 (słownie: osiemset dziewięć złotych 20/100) tytułem ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 13 listopada 2012 roku do dnia zapłaty;
- e) kwotę 1 800,00 zł (słownie: tysiąc osiemset złotych 00/100) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;
- f) w pozostałym zakresie powództwo główne oddala; rzecz powoda głównego J. C.:

- a) kwotę 3 500,00 zł (słownie: słownie: trzy tysiące pięćset złotych 00/100) tytułem wynagrodzenia za miesiąc październik 2012 roku wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 listopada 2012 roku do dnia zapłaty;
- b) kwotę 1 408,63 zł (słownie: tysiąc czterysta osiem złotych 63/100) tytułem wypłaty części wynagrodzenia za miesiąc listopad 2012 roku wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 13 listopada 2012 roku do dnia zapłaty;
- c) kwotę 1 750,00 zł (słownie: tysiąc siedemset pięćdziesiąt złotych 00/100) tytułem odszkodowania wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 13 listopada 2012 roku do dnia zapłaty;
- d) kwotę 166,64 zł (słownie: sto sześćdziesiąt sześć złotych 64/100) tytułem ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 13 listopada 2012 roku do dnia zapłaty;
- e) kwotę 900,00 zł (słownie: dziewięćset złotych 00/100) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;
- f) w pozostałym zakresie powództwo główne oddala;

II. nakazuje pozwanemu głównemu (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. sprostowanie świadectwa pracy:

1. powoda głównego M. P. (1) poprzez wpisanie w świadectwie pracy z dnia 12 listopada 2012 roku w pkt. 4 ust. 1 „nie wypłacono ekwiwalentu za 12 dni niewykorzystanego urlopu wypoczynkowego”;

2. powoda głównego G. P. poprzez wpisanie w świadectwie pracy z dnia 12 listopada 2012 roku w pkt. 4 ust. 1 „nie wypłacono ekwiwalentu za 15 dni niewykorzystanego urlopu wypoczynkowego”;

III. oddala powództwo wzajemne (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. w całości;

IV. wyrokowi nadaje rygor natychmiastowej wykonalności:

1. w punkcie 1.1 a) - c) do kwoty 4 400,00 zł (słownie: cztery tysiące czterysta złotych 00/100);

2. w punkcie I. 2 a) - d) do kwoty 3 500,00 zł (słownie: trzy tysiące pięćset złotych 00/100);

3. w punkcie I. 3 a) - d) do kwoty 3 236,23 zł (słownie: trzy tysiące dwieście trzydzieści sześć złotych 23/100);

4. w punkcie I. 4 a) - d) do kwoty 5 500,00 zł (słownie: pięć tysięcy pięćset złotych 00/100);

5. w punkcie I. 5 a) - d) do kwoty 3 500,00 zł (słownie: trzy tysiące pięćset złotych 00/100);

6. w punkcie I. 6 a) - d) do kwoty 3 400,00zł (słownie: trzy tysiące czterysta złotych 00/100);

7. w punkcie I. 7 a) - d) do kwoty 3 500,00 zł (słownie: słownie: trzy tysiące pięćset złotych 00/100);

V. odstępuje od obciążania powodów kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego strony pozwanej w oddalonej części powództwa;

VI. nakazuje pobrać od pozwanego głównego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa - kasy Sądu Rejonowego (...) w W. kwotę 4.051,50 złotych (słownie: cztery tysiące pięćdziesiąt jeden złotych i 50/100) tytułem opłaty sądowej od pozwów, której powodowie nie mieli obowiązku uiścić.

Sygn. akt VI P 955/12

UZASADNIENIE

W dniu 11 grudnia 2012 roku powodowie: J. G., A. P. (2), J. C. i M. P. (1), złożyli pozew przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. o zapłatę wynagrodzenia, odszkodowanie, oraz nie licząc powoda J. G., o zapłatę ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy. W dniu 12 grudnia pozew przeciwko temu samemu pozwanemu (...) Sp. z o.o. złożyli **G. P., A. P. (1) i D. K.** wnosząc również o zapłatę wynagrodzenia, odszkodowanie i zapłatę ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy. Dodatkowo powodowie M. P. (1) i G. P. wnieśli o sprostowanie świadectwa pracy.

Zarządzeniami z dnia 28 grudnia 2012 roku sprawy J. G., A. P. (2), J. C., M. P. (1), G. P., A. P. (1) i D. K. zostały ze sobą połączone i prowadzone pod jedną sygnaturą VI P 955/12.

Powód **J. G.** wnosił w pozwie o zasądzenie od pozwanej spółki kwot:

- 5 312,56 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 11 listopada 2012 roku do dnia zapłaty, tytułem wynagrodzenia za miesiąc październik 2012 roku;

- 1 770,85 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 13 listopada 2012 roku do dnia zapłaty, tytułem części wynagrodzenia za miesiąc listopad 2012 roku;

- 2 656,25 wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 13 listopada 2012 roku określonego w art. 55 § 1¹ k.p. za rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia z powodu dopuszczenia się przez pracodawcę ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków wobec pracownika;

- 15 937,68 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 27 listopada 2012 roku tytułem odszkodowania określonego w art. 58 k.p. za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia przez pracodawcę oraz zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych (pozew k. 1 – 5 akta sprawy VI P 955/12).

Powód **A. P. (2)** wnosił w pozwie o zasądzenie od pozwanej spółki kwot:

- 4 105,16 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 11 listopada 2012 roku do dnia zapłaty, tytułem wynagrodzenia za miesiąc październik 2012 roku;

- 1 368,39 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 13 listopada 2012 roku do dnia zapłaty, tytułem części wynagrodzenia za miesiąc listopad 2012 roku;

- 2 052,58 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 13 listopada 2012 roku określonego w art. 55 § 1¹ k.p. za rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia z powodu dopuszczenia się przez pracodawcę ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków wobec pracownika;

- 12 315,48 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 27 listopada 2012 roku tytułem odszkodowania określonego w art. 58 k.p. za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia przez pracodawcę;

- 977,42 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 13 listopada 2012 roku do dnia zapłaty tytułem ekwiwalentu określonego w art. 171 § 1 k.p. za 5 dni niewykorzystanego urlopu wypoczynkowego oraz zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych (pozew k. 1 – 5 akta sprawy VI P 965/12).

Powód **J. C.** wnosił w pozwie o zasądzenie od pozwanej spółki kwot:

- 4 225,90 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 11 listopada 2012 roku do dnia zapłaty, tytułem wynagrodzenia za miesiąc październik 2012 roku;

- 1 408,63 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 13 listopada 2012 roku do dnia zapłaty, tytułem części wynagrodzenia za miesiąc listopad 2012 roku;

- 2 112,95 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 13 listopada 2012 roku określonego w art. 55 § 1¹ k.p. za rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia z powodu dopuszczenia się przez pracodawcę ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków wobec pracownika;

- 12 677,70 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 27 listopada 2012 roku tytułem odszkodowania określonego w art. 58 k.p. za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia przez pracodawcę;

- 201,23 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 13 listopada 2012 roku do dnia zapłaty tytułem ekwiwalentu określonego w art. 171 § 1 k.p. za 1 dzień niewykorzystanego urlopu wypoczynkowego oraz zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych (pozew k. 1 – 5 akta sprawy VI P 957/12).

Powód **A. P. (3)** wnosił w pozwie o zasądzenie od pozwanej spółki kwot:

- 4 034,65 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 11 listopada 2012 roku do dnia zapłaty, tytułem wynagrodzenia za miesiąc październik 2012 roku;

- 1 344,88 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 13 listopada 2012 roku do dnia zapłaty, tytułem części wynagrodzenia za miesiąc listopad 2012 roku;

- 2 017,32 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 13 listopada 2012 roku określonego w art. 55 § 1¹ k.p. za rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia z powodu dopuszczenia się przez pracodawcę ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków wobec pracownika;

- 12 103,95 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 27 listopada 2012 roku tytułem odszkodowania określonego w art. 58 k.p. za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia przez pracodawcę;
- 384,25 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 13 listopada 2012 roku do dnia zapłaty tytułem ekwiwalentu określonego w art. 171 § 1 k.p. za 1 dzień niewykorzystanego urlopu wypoczynkowego oraz zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych (pozew k. 1 – 5 akta sprawy VI P 968/12).

Powód **D. K.** wnosił w pozwie o zasądzenie od pozwanej spółki kwot:

- 4 225,90 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 11 listopada 2012 roku do dnia zapłaty, tytułem wynagrodzenia za miesiąc październik 2012 roku;
- 1 408,63 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 13 listopada 2012 roku do dnia zapłaty, tytułem części wynagrodzenia za miesiąc listopad 2012 roku;
- 2 112,95 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 13 listopada 2012 roku określonego w art. 55 § 1¹ k.p. za rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia z powodu dopuszczenia się przez pracodawcę ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków wobec pracownika;
- 12 677,70 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 27 listopada 2012 roku tytułem odszkodowania określonego w art. 58 k.p. za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia przez pracodawcę;
- 804,93 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 13 listopada 2012 roku do dnia zapłaty tytułem ekwiwalentu określonego w art. 171 § 1 k.p. za 1 dzień niewykorzystanego urlopu wypoczynkowego oraz zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych (pozew k. 1 – 5 akta sprawy VI P 967/12).

Powód **M. P. (1)** wnosił w pozwie o zasądzenie od pozwanej spółki kwot:

- 4 225,90 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 11 listopada 2012 roku do dnia zapłaty, tytułem wynagrodzenia za miesiąc październik 2012 roku;
- 1 408,63 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 13 listopada 2012 roku do dnia zapłaty, tytułem części wynagrodzenia za miesiąc listopad 2012 roku;
- 2 112,95 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 13 listopada 2012 roku określonego w art. 55 § 1¹ k.p. za rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia z powodu dopuszczenia się przez pracodawcę ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków wobec pracownika;
- 12 677,70 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 27 listopada 2012 roku tytułem odszkodowania określonego w art. 58 k.p. za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia przez pracodawcę;
- 2 414,80 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 13 listopada 2012 roku do dnia zapłaty tytułem ekwiwalentu określonego w art. 171 § 1 k.p. za 1 dzień niewykorzystanego urlopu wypoczynkowego oraz zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych (pozew k. 1 – 5 akta sprawy VI P 956/12).

Następnie, pismem z dnia 12 grudnia 2012 roku rozszerzył powództwo, wnosząc o sprostowanie świadectwa pracy w ten sposób, że wyrażenie zawarte w pkt. 4 ust. 1 świadectwa pracy o treści: „wyplacono ekwiwalent” zastąpić wyrażeniem: „nie wyplacono ekwiwalentu za 12 dni niewykorzystanego urlopu”(pismo z dnia 12 grudnia 2012 roku – k. 26 – 27 akta sprawy VI P 956/12).

Powód **G. P.** wnosił w pozwie o zasądzenie od pozwanej spółki kwot:

- 6 640,70 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 11 listopada 2012 roku do dnia zapłaty, tytułem wynagrodzenia za miesiąc październik 2012 roku;

- 2 213,57 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 13 listopada 2012 roku do dnia zapłaty, tytułem części wynagrodzenia za miesiąc listopad 2012 roku;

- 6 640,70 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 13 listopada 2012 roku określonego w art. 55 § 1¹ k.p. za rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia z powodu dopuszczenia się przez pracodawcę ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków wobec pracownika;

- 19 922,10 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 27 listopada 2012 roku tytułem odszkodowania określonego w art. 58 k.p. za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia przez pracodawcę;

- 4 743,36 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 13 listopada 2012 roku do dnia zapłaty tytułem ekwiwalentu określonego w art. 171 § 1 k.p. za 1 dzień niewykorzystanego urlopu wypoczynkowego oraz zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych (pozew k. 1 – 5 akta sprawy VI P 966/12).

Następnie, pismem z dnia 6 grudnia 2012 roku rozszerzył powództwo, wnosząc o sprostowanie świadectwa pracy w ten sposób, że wyrażenie zawarte w pkt. 4 ust. 1 świadectwa pracy o treści: „wyplacono ekwiwalent” zastąpić wyrażeniem: „nie wyplacono ekwiwalentu za 12 dni niewykorzystanego urlopu”(pismo z dnia 12 grudnia 2012 roku – k. 25 – 26 akta sprawy VI P 966/12).

W uzasadnieniu powodowie wskazywali, iż każdy z nich pracował w pozwanej spółce. Powód J. G. był zatrudniony od dnia 8 maja 2012 roku na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony z wynagrodzeniem zasadniczym 4 400,0 zł brutto. Powód A. P. (2) był zatrudniony na podstawie umowy o pracę na czas określony od dnia 1 maja 2012 roku do dnia 30 grudnia 2013 roku, zawartej w dniu 25 kwietnia 2012 roku, z wynagrodzeniem zasadniczym 3 400,00 zł brutto. Powód J. C. był zatrudniony na podstawie umowy o pracę na czas określony od dnia 1 maja 2012 roku do dnia 31 marca 2014 roku, zawartej w dniu 25 kwietnia 2012 roku, z wynagrodzeniem zasadniczym 3 500,00 zł brutto. Powód A. P. (1) był zatrudniony na podstawie umowy o pracę na czas określony od dnia 1 maja 2012 roku do dnia 31 marca 2014 roku, zawartej w dniu 25 kwietnia 2012 roku, z wynagrodzeniem zasadniczym 3 400,00 zł brutto. Powód D. K. był zatrudniony na podstawie umowy o pracę na czas określony od dnia 1 maja 2012 roku do dnia 31 marca 2014 roku, zawartej w dniu 25 kwietnia 2012 roku, z wynagrodzeniem zasadniczym 3 500,00 zł brutto. Powód M. P. (1) był zatrudniony na podstawie umowy o pracę na czas określony od dnia 1 maja 2012 roku do dnia 30 czerwca 2013 roku, zawartej w dniu 25 kwietnia 2012 roku, z wynagrodzeniem zasadniczym 3 500,00 zł brutto. Powód G. P. był zatrudniony od dnia 1 maja 2012 roku na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony zawartej w dniu 25 kwietnia 2012 roku, z wynagrodzeniem zasadniczym 5 500,0 zł brutto. Każdy z powodów wskazywał, że umowy o pracę, zarówno te zawarte na czas określony jaki i nieokreślony, nie określały wszystkich składników powodów. Wskazali oni, iż w związku z brakiem wypłaty wynagrodzenia przez pozwaną spółkę, złożyli oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę bez zachowania okresu wypowiedzenia z winy pracodawcy, co uzasadnia ich żądania odnośnie wypłaty odszkodowania. Ich zdaniem bowiem, pracodawca nie wypłacając w terminie należnego wynagrodzenia, ciężko naruszył swój podstawowy obowiązek z winy umyślnej. Uzasadniając swoje stanowisko co do zasadności zasądzenia odszkodowania na podstawie art. 58 k.p. podnieśli, iż pomimo skutecznego rozwiązania przez nich umowy o pracę, pozwana spółka wręczyła im oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę bez zachowania okresu wypowiedzenia z winy pracownika, wskazując jako przyczynę opuszczenia miejsca pracy, rozpoczęcie wykonywania pracy na rzecz innych podmiotów oraz samowolne rozdysponowanie mienia pracodawcy. Ze wskazanych wyżej przyczyn, w ich ocenie zasadne jest zatem zasądzenie odszkodowania przewidzianego w art. 58 k.p., gdyż oświadczenie pracodawcy było bezzasadne oraz bezskuteczne. Ponadto wszyscy powodowie, za wyjątkiem J. G. który w całości wykorzystał urlop wypoczynkowy, podnieśli również iż do dnia wniesienia pozwu nie został im wypłacony ekwiwalent za niewykorzystany urlop wypoczynkowy, pomimo że pracodawca w świadectwach pracy wpisał że został on wypłacony.

Pozwana (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. wniosła o oddalenie powództwa w całości, zasądzenie kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz pozew wzajemny o zapłatę odszkodowania za niezasadne rozwiązanie przez pracowników umowy o pracę bez wypowiedzenia na podstawie art. 55 § 1¹ k.p. (odpowiedzi na pozew – k. 64).

Pozwana (powódka wzajemna) zażądała zasądzenia od powodów (pozwanych wzajemnych) tytułem odszkodowania następujących kwot:

- od powoda (pozwanego wzajemnego) G. P. kwoty 5 500,00 zł;**
- od powoda (pozwanego wzajemnego) J. C. kwoty 1 750,00 zł**
- od powoda (pozwanego wzajemnego) J. G. 4 400,00 zł;**
- od powoda (pozwanego wzajemnego) A. P. (2) 1 700,00 zł;**
- powoda (pozwanego wzajemnego) M. P. (1) 1 750,00 zł;**
- powoda (pozwanego wzajemnego) A. P. (1) 1 618,11 zł;**
- powoda (pozwanego wzajemnego) D. K. 1 750,00 zł;**

Pozwana w uzasadnieniu odpowiedzi na pozew, nie zgodziła się z przyczyną rozwiązania przez powodów umowy o pracę, wskazując jako rzeczywistą przyczynę rozwiązania przez nich stosunku pracy dążenie do zmiany pracodawcy. Takie zachowanie powodów miało związek z wypowiedzeniem przez Spółdzielnię Mieszkaniową (...) umowy pozwanej oraz zawarcie nowej umowy z (...) Sp. z o.o., w której powodowie obecnie są zatrudnieni.

W następnej kolejności pozwana odniosła się do kwestii zasadności rozwiązania przez powodów umów o pracę bez zachowania okresu wypowiedzenia z winy pracodawcy. Wskazała, iż jednodniowe opóźnienie w wypłacie wynagrodzenia pracownikom nie może stanowić ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków wobec pracownika. Ponadto podniosła, że w przedmiotowych wypadkach pracodawca nie wykazał się winą umyślną lub rażącym niedbalstwem, gdyż brak terminowej wypłaty wynagrodzenia nastąpił z przyczyn niezależnych od pracodawcy. Wskazano również, iż pracownicy byli w zмовie przeciwko pozwanej, gdyż dokonali grupowego wypowiedzenia stosunku pracy, z równoczesnym jej podjęciem u podmiotu konkurencyjnego.

Pozwana uzasadniając zasądzenie od powodów odszkodowania na jej rzecz wskazała, iż jest ono w pełni zasadne z uwagi na nieuzasadnione wypowiedzenie przez powodów umów o pracę. Odnośnie wysokości żądanych odszkodowań pozwana powołała się na art. 61¹ k.p.

W odpowiedzi na pozew wzajemny powodowie (pozwani wzajemni), działając poprzez profesjonalnego pełnomocnika, wnieśli o oddalenie pozwu wzajemnego w całości oraz zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Uzasadniając swoje stanowisko pozwani wzajemni wskazali, iż powoływanie się przez powoda wzajemnego na okoliczność, iż nie doszło do ciężkiego naruszenia obowiązków pracodawcy jest bezzasadne. Wskazali, iż do dnia dzisiejszego nie otrzymali należnego wynagrodzenia. Ponieśli także, iż powód wzajemny od czerwca 2012 roku nie odprowadzał należnych składek do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, zaś od lipca 2012 roku nie odprowadzał także zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych. Powodowie podnieśli również, że umowy ze spółką (...) Sp. z o.o. zawarli dopiero po rozwiązaniu umów z powodem wzajemnym, a zatem w czasie trwania stosunku pracy z ówczesnym pracodawcą nie świadczyli pracy na rzecz innego podmiotu. Podkreślili, iż przyczyna rozwiązania umowy z powodem wzajemnym była prawdziwa, konkretna i rzeczywista, gdyż do dnia dzisiejszego nie otrzymali należnego

wynagrodzenia, zatem powód wzajemny zalega z wypłatą wynagrodzenia dłużej niż jeden dzień (odpowiedzi na pozew wzajemny – k).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powodowie J. G., A. P. (2), J. C., M. P. (1), G. P., A. P. (1) oraz D. K. byli zatrudnieni w (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W..

J. G. pracował w pozwanej spółce na podstawie umowy pracę z dnia 8 maja 2012 roku zawartej na czas nieokreślony, na stanowisku konserwator instalacji sanitarnych, w pełnym wymiarze czasu pracy, z wynagrodzeniem zasadniczym w kwocie 4 400,00 zł brutto (umowa o pracę z dnia 8 maja 2012 roku, świadectwo pracy z dnia 12 listopada 2012 roku – akta osobowe J. G.).

A. P. (2) pracował w pozwanej spółce na podstawie umowy o pracę z dnia 25 kwietnia 2012 roku zawartej na czas określony od dnia 1 maja 2012 roku do dnia 31 grudnia 2013 roku, na stanowisku konserwator ogólnobudowlany, w pełnym wymiarze czasu pracy, z wynagrodzeniem zasadniczym w kwocie 3 400,00 zł brutto (umowa o pracę z dnia 25 kwietnia 2012 roku, świadectwo pracy z dnia 12 listopada 2012 roku – akta osobowe A. P. (2)).

J. C. pracował w pozwanej spółce na podstawie umowy o pracę z dnia 25 kwietnia 2012 roku zawartej na czas określony od dnia 1 maja 2012 roku do dnia 31 marca 2014 roku, na stanowisku konserwator ogólnobudowlany, w pełnym wymiarze czasu pracy, z wynagrodzeniem zasadniczym w kwocie 3 500,00 zł brutto (umowa o pracę z dnia 25 kwietnia 2012 roku, świadectwo pracy z dnia 12 listopada 2012 roku – akta osobowe J. C.).

M. P. (1) pracował w pozwanej spółce na podstawie umowy o pracę z dnia 25 kwietnia 2012 roku zawartej na czas określony od dnia 1 maja 2012 roku do dnia 30 czerwca 2013 roku, na stanowisku konserwator ogólnobudowlany, w pełnym wymiarze czasu pracy, z wynagrodzeniem zasadniczym w kwocie 3 500,00 zł brutto (umowa o pracę z dnia 25 kwietnia 2012 roku, świadectwo pracy z dnia 12 listopada 2012 roku – akta osobowe M. P. (2)).

G. P. pracował w pozwanej spółce na podstawie umowy o pracę z dnia 25 kwietnia 2012 roku zawartej na czas nieokreślony od dnia 1 maja 2012 roku, na stanowisku konserwator – brygadzysta, w pełnym wymiarze czasu pracy, z wynagrodzeniem zasadniczym w kwocie 5 500,00 zł brutto (umowa o pracę z dnia 25 kwietnia 2012 roku, świadectwo pracy z dnia 12 listopada 2012 roku – akta osobowe G. P.).

A. P. (1) pracował w pozwanej spółce na podstawie umowy o pracę z dnia 25 kwietnia 2012 roku zawartej na czas określony od dnia 1 maja 2012 roku do dnia 31 marca 2014 roku, na stanowisku konserwator elektryk, w pełnym wymiarze czasu pracy, z wynagrodzeniem zasadniczym w kwocie 3 400,00 zł brutto (umowa o pracę z dnia 25 kwietnia 2012 roku, świadectwo pracy z dnia 12 listopada 2012 roku – akta osobowe A. P. (3)).

D. K. pracował w pozwanej spółce na podstawie umowy o pracę z dnia 25 kwietnia 2012 roku zawartej na czas określony od dnia 1 maja 2012 roku do dnia 31 marca 2014 roku, na stanowisku konserwator – murarz, w pełnym wymiarze czasu pracy, z wynagrodzeniem zasadniczym w kwocie 3 400,00 zł brutto (umowa o pracę z dnia 25 kwietnia 2012 roku, świadectwo pracy z dnia 12 listopada 2012 roku – akta osobowe D. K.).

Spółdzielnia Mieszkaniowa (...) w dniu 19 października 2012 roku wypowiedziała umowę o administrowanie (...) sp. z o.o. Przyczyną wypowiedzenia było rażące naruszenie przez (...) sp. z o.o. postanowień przedmiotowej umowy. Polegało ono na tym, iż zarząd spółki odsunął przedstawicieli zarządu w Spółdzielni Mieszkaniowej (...) od dysponowania środkami pieniężnymi, co było istotnym punktem umowy. (...) sp. z o.o. była spółką córką (...) sp. z o.o. i wykonywała usługi na rzecz spółki (...), a ta ostatnia na rzecz Spółdzielni Mieszkaniowej (...) (zeznania świadka A. Ś. (1) – k. 306 – 307).

Fakt wypowiedzenia wskazanej wyżej umowy był powszechnie znany. Wiedzieli o nim zarówno pracownicy, jak i właściciele lokali. Nastąpiła zmiana kont i informacja taka był wywieszona na klatkach schodowych w każdym budynku (zeznania świadka H. G. – k. 305; zeznania świadka A. Ś. (1) – k. 306 – 307; zeznania powoda J. C. – k. 337

– 338; zeznania powoda J. G. – k. 338; zeznania powoda D. K. – k. 339; zeznania powoda A. P. (3) – k. 339; zeznania powoda G. P. – k. 339 – 340; zeznania powoda A. P. (2) – k. 340; zeznania powoda M. P. (1) – k. 340).

Spółdzielnia Mieszkaniowa (...) zawarła nową umowę o administrowanie i umowę o przelew wierzytelności z (...) sp. z o.o. Dopóki środkami na koncie (...) Administrator dysponował A. Ś. (1) wynagrodzenia dla pracowników przelewane były w miarę terminowo. W drugiej połowie października 2012 nie dysponował już kontem. Pracownicy nie otrzymali wynagrodzenia za miesiąc październik 2012 roku. (zeznania świadka A. Ś. (1) – k. 306 – 307; zeznania powoda J. C. – k. 337 – 338; zeznania powoda J. G. – k. 338; zeznania powoda D. K. – k. 339; zeznania powoda A. P. (3) – k. 339; zeznania powoda G. P. – k. 339 – 340; zeznania powoda A. P. (2) – k. 340; zeznania powoda M. P. (1) – k. 340).

Wynagrodzenie winno być wypłacane do 10 dnia każdego miesiąca. 10 listopada 2012 r. przypadał w dzień wolny od pracy tj. w sobotę. W pozwanej spółce nie obowiązywał regulamin wynagradzania (okoliczność bezsporna). Wynagrodzenie zatem powinno być zgodnie z art. 85 par. 3 k.p. wypłacone w dzień poprzedzający tj. w piątek. Do dnia 12 listopada 2012 roku, powodowie nie otrzymali należnego wynagrodzenia za miesiąc październik. Tego samego dnia tj. w poniedziałek stawili się w pracy, celem uzyskania informacji odnośnie wypłaty wynagrodzenia. Wpłata nie wpłynęła na ich konto (okoliczność bezsporna). Wówczas powodowie około południa złożyli oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracodawcy, jako przyczynę wskazując dopuszczenie się przez pracodawcę ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków wobec pracownika polegające na niewypłaceniu wynagrodzenia za miesiąc październik 2012 roku, pomimo upływu terminu zapłaty. Powodowie, oprócz J. G. który wykorzystał cały urlop wypoczynkowy, nie otrzymali także ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy. Pozwana spółka nie uregulowała ww. należności także w terminie późniejszym, tj. do dnia dzisiejszego (okoliczność bezsporna). Nie wypłacenie wynagrodzenia w terminie sprawiło, iż powodowie nie mogli opłacić swoich comiesięcznych zobowiązań takich jak: bieżące opłaty, spłata kredytów i pożyczek, czy zaspokojenie bieżących potrzeb rodziny. Pozwana nie odprowadziła również składek na ubezpieczenie społeczne za okres siedmiu miesięcy. Powodowie wskazali również, iż nie otrzymali ekwiwalentów za niewykorzystany urlop wypoczynkowy (zeznania powoda J. C. – k. 337 – 338; zeznania powoda J. G. – k. 338; zeznania powoda D. K. – k. 339; zeznania powoda A. P. (3) – k. 339; zeznania powoda G. P. – k. 339 – 340; zeznania powoda A. P. (2) – k. 340; zeznania powoda M. P. (1) – k. 340; oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracodawcy z dnia 12 listopada 2012 roku – akta osobowe powodów).

Powodowie w dniu 12 listopada 2012 roku zawarli umowy zlecenia ze spółką (...). W momencie rozwiązania umowy o pracę nie wiedzieli oni jeszcze, iż nawiążą nowy stosunek zlecenia z innym podmiotem (zeznania powoda J. C. – k. 337 – 338; zeznania powoda J. G. – k. 338; zeznania powoda D. K. – k. 339; zeznania powoda A. P. (3) – k. 339; zeznania powoda G. P. – k. 339 – 340; zeznania powoda A. P. (2) – k. 340; zeznania powoda M. P. (1) – k. 340; umowy zlecenia z dnia 12 listopada 2012 roku – k. 193, 199, 209, 217, 224, 231, 240).

W pismach dnia 23 listopada 2012 roku pozwana spółka oświadczyła, iż rozwiązuje z powodami umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika, jako przyczynę wskazując iż od dnia 2 listopada 2012 roku opuścili oni miejsce pracy i zaczęli wykonywać te same czynności na rzecz innych podmiotów, w tym podmiotów konkurencyjnych, jak również rozdysponowali mieniem pracodawcy jednocześnie użytkując je bez wiedzy i zgody pracodawcy powodując zagrożenie jego interesów, co stanowi ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków pracowniczych (oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika z dnia 23 listopada 2012 roku – k. 15, 19, 21, 23, 25, 27, 31).

Na rozprawie przeprowadzonej w dniu 8 lipca 2013 roku pełnomocnik pozwanej spółki oświadczył, iż bezspornym jest fakt że nie wypłaciła powodom wynagrodzenia oraz ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy za okres sporny (protokół z rozprawy z dnia 8 lipca 2013 roku – k. 303 – 308).

Powyższy stan faktyczny w sprawie Sąd ustalił na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach sprawy oraz aktach osobowych powódki, których autentyczność, jak też prawdziwość zawartych w nich oświadczeń,

nie była kwestionowana przez żadną ze stron postępowania, co pozwoliło uznać je za rzetelny i w pełni wartościowy materiał dowodowy.

Ponadto ustalając stan faktyczny Sąd oparł się zeznaniach świadków: H. G. i A. Ś. (2). Zdaniem Sądu, zeznania powyższych świadków były wiarygodne oraz spójne z pozostałym materiałem dowodowym, zebrany w sprawie. Pomimo niewielkich różnic występujących w zeznaniach świadków, wynikających z różnego stanu wiedzy, były one ze sobą koherentne.

Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się również na zeznaniach powodów: J. G., A. P. (2), J. C., M. P. (1), G. P., A. P. (1) oraz D. K., uznając je za wiarygodne. To, na co wskazali powodowie, w żadnej mierze nie pozostawało w sprzeczności z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym i w związku z tym brak było podstaw do kwestionowania ich zeznań.

Sąd nie dokonywał ustaleń na podstawie zeznań świadka A. D., ponieważ świadek – poza potwierdzeniem, iż pracowała w powodowej spółce - nie była w stanie przekazać jakichkolwiek informacji dotyczących zasadności rozwiązania przez powodów umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracodawcy. Z powodu niewiedzy zeznawała tak ogólnie, że dokonanie na tej postawie jakichkolwiek ustaleń faktycznych, istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, nie było możliwe.

Sąd oddalił wniosek pełnomocnika pozwanego o przesłuchanie świadków W. J. i T. M. z uwagi na niewykonanie zobowiązania Sądu tj. wskazanie aktualnych adresów wskazanych ww. świadków.

Sąd oddalił również wszystkie wnioski dowodowe pełnomocnika pozwanego złożone w piśmie procesowym z dnia 5 lipca 2013 roku (k. 292 i n.). Zdaniem Sądu, tego rodzaju wnioski winny być złożone wcześniej, tym bardziej iż strona pozwana od początku postępowania była reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika. Wprawdzie zgodnie z brzmieniem art. 217 § 1 k.p.c. strona może aż do zamknięcia rozprawy przytaczać okoliczności faktyczne i dowody na uzasadnienie swoich wniosków lub dla odparcia wniosków i twierdzeń strony przeciwnej, lecz w myśl § 2 sąd pomija spóźnione twierdzenia i dowody, chyba że strona uprawdopodobni, że nie zgłosiła ich we właściwym czasie bez swojej winy lub że uwzględnienie spóźnionych twierdzeń i dowodów nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy albo że występują inne wyjątkowe okoliczności.

W przedmiotowej sprawie, w sytuacji kiedy proces rozpoczął się w grudniu 2012 roku, pełnomocnik pozwanej wnioskując o przeprowadzenie dowodu z dokumentów wymienionych w piśmie z dnia 5 lipca 2013 roku, nie powoływał się na żadne wyjątkowe okoliczności ani na brak swojej winy w tak późnym zgłoszeniu tych dowodów. Z tego względu Sąd wniosku nie uwzględnił tym bardziej. Ponadto zdaniem Sądu wskazane wnioski dowodowe zmierzały do przewlekłości postępowania.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo J. G., A. P. (2), J. C., M. P. (1), G. P., A. P. (1) oraz D. K. zasługiwało na uwzględnienie w części, zaś powództwo wzajemne należało oddalić w całości.

W niniejszej sprawie bezsporny był fakt, iż pozwana (powódka wzajemna) nie wypłaciła powodom wynagrodzenia za okres sporny, co zostało wprost przyznane przez jej pełnomocnika na rozprawie przeprowadzonej w dniu 8 lipca 2013 roku.

Powodowie podnieśli jednak, iż w wynagrodzenia określone w umowach o pracę nie określały wszystkich składników wynagrodzenia jakie otrzymywali, nie przedstawili jednak żadnych dowodów na poparcie swoich twierdzeń. Przepis artykułu 3 k.p.c. określa jedną z podstawowych zasad postępowania cywilnego, a mianowicie zasadę kontrydiktoryjności. Stanowi on, iż strony i uczestnicy postępowania obowiązani są dawać wyjaśnienia co do okoliczności sprawy zgodnie z prawdą i bez zatajania czegokolwiek oraz przedstawiać dowody. Oznacza to, że ciężar

dostarczania w postępowaniu materiału procesowego spoczywa na stronach i uczestnikach postępowania. To strony mają dążyć do wyjaśnienia wszystkich istotnych okoliczności sprawy, nie mogą być bierne i liczyć na skorzystanie w dalszym toku postępowania ze środka odwoławczego, w którym zarzucić mogłyby sądowi niewyjaśnienie rzeczywistej treści stosunków faktycznych i prawnych. Na podstawie art. 232 k.p.c. na stronach ciąży obowiązek wskazywania dowodów dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą one skutki prawne. W przedmiotowej sprawie powodowie wskazali iż w rzeczywistości otrzymali wyższe wynagrodzenie, jednak nie przedstawili żadnych dowodów na poparcie swojego stanowiska. W związku z powyższym Sąd przyjął, iż wynagrodzenie określone w umowach o pracę było wynagrodzeniem rzeczywistym, jakie powodowie otrzymywali za świadczenie pracy i w takiej wysokości je zasądził.

W następnej kolejności Sąd odniesie się do żądania przez powodów (pozwanych wzajemnych) wypłaty odszkodowania na podstawie art. 55 par. 1 (1) k.p. w związku z rozwiązaniem umowy o pracę przez pracownika bez zachowania okresu wypowiedzenia z winy pracodawcy, co było kwestią sporną w niniejszym postępowaniu.

W tym miejscu należy przytoczyć regulację zawartą w Kodeksie pracy, która daje możliwość rozwiązania umowy o pracę przez pracownika bez zachowania okresu wypowiedzenia z winy pracodawcy. Zgodnie z treścią art. 55 § 1¹ k.p. pracownik może rozwiązać umowę o pracę bez wypowiedzenia gdy pracodawca dopuści się ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków wobec pracownika, w takim przypadku pracownikowi przysługuje odszkodowanie w wysokości wynagrodzenia za okres wypowiedzenia. Zgodnie z § 2 wskazanego artykułu oświadczenie pracownika w tym przedmiocie winno nastąpić na piśmie, z podaniem przyczyny uzasadniającej rozwiązanie umowy o pracę.

Z ustalonego w przedmiotowej sprawie stanu faktycznego wynika, iż powodowie (pozwani wzajemni) rozwiązali z pozwaną umowę o pracę bez okresu wypowiedzenia, jako przyczynę wskazując dopuszczenie się przez pracodawcę ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków wobec pracownika polegających na niewypłaceniu wynagrodzenia za miesiąc październik 2012 roku, pomimo upływu terminu zapłaty. Powodowie (pozwani wzajemni) podali również w samej treści swoich oświadczeń regulację art. 55 § 1¹ k.p., na którą się powołali uzasadniając swoją decyzję.

W tym miejscu warto zauważyć, że z treści owej regulacji oprócz możliwości rozwiązania przez pracownika umowy o pracę wynika również możliwość dochodzenia przez niego odszkodowania w wysokości wynagrodzenia za okres wypowiedzenia. Odszkodowanie to ma niewątpliwie charakter kompensujący pracownikowi owe ciężkie naruszenia obowiązków względem niego dokonane przez pracodawcę.

Jak wynika wprost z przywołanego już wyżej art. 55 § 1¹ KP, aby móc skorzystać z przewidzianej nim regulacji muszą być spełnione kumulatywnie następujące przesłanki: pracodawca musi dopuścić się naruszenia któregoś z podstawowych jego obowiązków wobec pracownika, takie naruszenie obowiązku podstawowego musi być ciężkie, dodatkowo, co wynika już z art. 55 § 2 KP, pracownik, by móc skutecznie rozwiązać z pracodawcą umowę o pracę z winy pracodawcy bez zachowania okresu wypowiedzenia powinien złożyć odpowiednie oświadczenie woli w terminie nie przekraczającym miesiąca od dnia, w którym dowiedział się o okolicznościach uzasadniających rozwiązanie umowy.

Dalsze rozważania należy rozpocząć od rozpatrzenia pierwszej z podanych wyżej przesłanek. Przez nawiązanie stosunku pracy pracownik zobowiązuje się do wykonywania pracy określonego rodzaju na rzecz pracodawcy i pod jego kierownictwem oraz w miejscu i czasie wyznaczonym przez pracodawcę, a pracodawca – do zatrudniania pracownika za wynagrodzeniem. Jednym z podstawowych obowiązków pracodawcy jest więc wypłacanie wynagrodzenia w miejscu, terminie i czasie określonych w regulaminie pracy lub w innych przepisach prawa pracy. Pracodawca, który wbrew obowiązkowi nie wypłaca w ustalonym terminie wynagrodzenia za pracę lub innego świadczenia przysługującego pracownikowi albo uprawnionemu do tego świadczenia członkowi rodziny pracownika, wysokość tego wynagrodzenia lub świadczenia bezpodstawnie obniża albo dokonuje bezpodstawnych potrąceń, podlega karze grzywny.

Terminowe i prawidłowe wypłacanie wynagrodzenia, zgodnie z art. 94 pkt 5 k.p., jest jednym z obowiązków pracodawcy. Z ustalonego w przedmiotowej sprawie stanu faktycznego wynika, iż pracodawca nie wypłacił powodom

wynagrodzenia za miesiąc październik 2012 roku. W związku z powyższym należy stwierdzić, że w niniejszej sprawie spełniona została przesłanka naruszenia przez pracodawcę jego podstawowego obowiązku wobec pracownika.

Konsekwencją uchylania się przez pracodawcę od spełnienia tego obowiązku i wypłacania pracownikowi wynagrodzenia w niepełnej wysokości, bądź niewypłacania go w ogóle, może być rozwiązanie przez pracownika umowy o pracę bez wypowiedzenia. Jak już zostało wyżej wskazane, art. 55 § 1¹ k.p. daje pracownikowi możliwość rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia także wtedy, gdy pracodawca dopuścił się ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków wobec pracownika; w takim przypadku pracownikowi przysługuje odszkodowanie w wysokości wynagrodzenia za okres wypowiedzenia, a jeżeli umowa o pracę została zawarta na czas określony lub na czas wykonania określonej pracy – w wysokości wynagrodzenia za okres 2 tygodni.

Jak zostało wcześniej wskazane samo naruszenie podstawowego obowiązku pracodawcy wobec pracownika nie wystarcza dla przyjęcia, iż ten ostatni może rozwiązać umowę o pracę na podstawie art. 55 § 1¹ KP. Naruszenie to musi być bowiem ciężkie. Jak wskazują komentatorzy, artykuł 55 § 1¹ stwarza pracownikowi możliwość rozwiązania umowy o pracę. Skorzystanie z tej możliwości pozostawione jest jego uznaniu. Przepis art. 55 § 1¹ został sformułowany w sposób podobny do art. 52 § 1 pkt 1 k.p., nie mówi on jednak o winie pracodawcy. Stąd też nie jest jasne, w jakim stopniu działanie lub zaniechanie pracodawcy musi być zawinione.

Artykuł 55 § 1¹ stwarza pracownikowi możliwość rozwiązania umowy o pracę. Skorzystanie z tej możliwości pozostawione jest jego uznaniu. Podejmując taką decyzję musi on liczyć się ze wszystkimi konsekwencjami rozwiązania stosunku pracy. Przepis art. 55 § 1¹ został sformułowany w sposób podobny do art. 52 § 1 pkt 1 k.p., nie mówi on jednak o winie pracodawcy. Stąd też nie jest jasne, w jakim stopniu działanie lub zaniechanie pracodawcy musi być zawinione.

W doktrynie istnieje rozbieżność poglądów odnośnie do zakresu znaczeniowego pojęcia „ciężkie”. Przyjmuje się, że ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków w rozumieniu art. 55 § 1¹ k.p. oznacza naruszenie przez pracodawcę z winy umyślnej lub wskutek rażącego niedbalstwa obowiązków wobec pracownika, stwarzające realne zagrożenie istotnych interesów pracownika lub powodujące uszczerbek w tej sferze (wyrok SN z 10.11.2010 r., I PK 83/10, LEX nr 737372; wyrok SN z 8.10.2009 r., II PK 114/09, LEX nr 559985 oraz wyrok SN z 20.11.2008 r., III UK 57/08, LEX nr 1103315). Warto podkreślić, że skoro obowiązek pracodawcy polega na terminowym wypłacaniu wynagrodzeń za pracę, to w stosunku do takiego obowiązku należy odnosić jego winę. Jeżeli pracodawca nie wypłaca wynagrodzeń z powodu braku środków na ten cel, to nie spełniał swojego obowiązku z winy umyślnej. Kwestia, czy pracodawcy można przypisać winę w niezyskaniu środków na wynagrodzenia pracowników, jest obojętna z punktu widzenia treści stosunków pracy i realizacji podstawowego obowiązku pracodawcy względem pracowników. Jest to efekt podstawowej cechy tego stosunku prawnego, w którym pracodawca ponosi ryzyko prowadzonej działalności, które tym samym nie obciąża pracowników (m.in. wyrok SN z 04.04.2000 r., I PKN 516/99, LEX nr 41595; wyrok SN z 05.07.2005 r., I PK 276/04, LEX nr 181179).

Zgodnie z poglądem wyrażonym w doktrynie, wydaje się, że wina pracodawcy nie może być ujmowana w taki sam sposób jak wina pracownika, o której mowa w art. 52 § 1. Wina jest bowiem kategorią subiektywną. Może ona być przypisana jednostce ludzkiej, a pracodawca, poza osobą fizyczną zatrudniającą pracowników, jest jednostką organizacyjną. Stąd też o winie można mówić przede wszystkim w odniesieniu do osób działających w imieniu pracodawcy. Pracodawca odpowiada też nie tylko na zasadzie winy, ale także na zasadzie ryzyka. Najlepszym tego przykładem jest niepłacenie wynagrodzenia. Powszechnie przyjmuje się, że stanowi to ciężkie naruszenie obowiązków pracodawcy, uzasadniające rozwiązanie natychmiastowe dokonane przez pracownika. Niepłacenie wynagrodzenia może obejmować jednak zarówno sytuacje zawinione przez pracodawcę (osoby działające w jego imieniu), jak i sytuacje, w których pracodawca znalazł się bez swojej winy, np. pogorszenie warunków rynkowych czy opóźnienie płatności jego należności przez firmy, z którymi on współpracuje (L. F. – red., Kodeks pracy. Komentarz, LEX nr 104408).

Kontynuując, należy podkreślić iż pomimo użycia w art. 52 i 55 k.p. tych samych określeń (ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków) nie należy w rzeczywistości nadawać im tego samego znaczenia. Inne są bowiem miary winy stron stosunku pracy. Winę pracownika ustala się z uwzględnieniem jego cech indywidualnych, natomiast wina pracodawcy może - zależnie od rodzaju naruszonego obowiązku - polegać w decydującej mierze na obiektywnej naganności, czy bezprawności postępowania lub jej stwierdzenie będzie wymagało także odwołania się do kryteriów subiektywnych.

W orzecznictwie widoczna jest tendencja do wskazywania na dodatkowy element oceny w zakresie „ciężkości” naruszenia obowiązków przez pracodawcę. Chodzi o konieczność wystąpienia skutku niewłaściwego zachowania pracodawcy w postaci co najmniej zagrożenia interesów pracownika. Wyraźnie zaznaczył to SN w wyroku z dnia 10 listopada 20110 roku (I PK 83/10, LEX nr 737372) uznając, że określenie "ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków" w art. 55 § 1⁽¹⁾ k.p. oznacza naruszenie przez pracodawcę (osobę, za którą pracodawca ponosi odpowiedzialność) z winy umyślnej lub wskutek rażącego niedbalstwa obowiązków wobec pracownika, stwarzające realne zagrożenie istotnych interesów (majątkowych lub niemajątkowych) pracownika lub powodujące uszczerbek w tej sferze.

Z powyższego wynika, że nieterminowe i niepełne wypłacanie przez pracodawcę wynagrodzenia, jakie miało miejsce w niniejszej sprawie, powinno stanowić istotne zagrożenie dla interesów pracownika, a w dodatku pracodawcy w związku z owym naruszeniem można przypisać winę umyślną lub rażące niedbalstwo.

Odnosnie zagrożenia interesów pracownika również w doktrynie dominuje pogląd, iż przede wszystkim, aby mówić o ciężkości naruszenia swego obowiązku przez pracodawcę należy stwierdzić, czy jego następstwa rzeczywiście były dotkliwe dla pracownika (K. W. Baran, Kodeks pracy. Komentarz, LEX nr). Z ustaleń poczynionych w niniejszej sprawie wynika, iż powodowie (pозwani wzajemnych) z uwagi na nie wypłacenie wynagrodzenia w terminie nie mogli opłacić swoich comiesięcznych zobowiązań takich jak: bieżące opłaty, spłata kredytów i pożyczek, czy zaspokojenie bieżących potrzeb rodziny.

Należy w tym miejscu przejść do kwestii winy cechującej zachowanie pracodawcy podlegające ocenie w niniejszym postępowaniu. Jak wspomniano już wyżej zachowanie pracodawcy powinno cechować się winą umyślną lub rażącym niedbalstwem. Warto zauważyć, że pozwany w toku postępowania bronił się wykazując, że niemożność terminowego wypłacania wynagrodzenia pracownikom wynikała z przyczyn niezależnych od pracodawcy, które nie były zawinione. W ocenie Sądu należy w tym miejscu zauważyć, że obowiązek wypłaty wynagrodzenia pracownikowi jest podstawowym elementem stosunku pracy. Wobec powyższego pracodawca powinien dołożyć wszelkich starań, by ten obowiązek spełnić. W wyroku z dnia 4 kwietnia 2000 roku, sygn. akt I PKN 516/99, Sąd Najwyższy stwierdził, że „pracodawca, który nie wypłaca pracownikowi w terminie całości wynagrodzenia, ciężko narusza swój podstawowy obowiązek z winy umyślnej, choćby z przyczyn niezawinionych nie uzyskał środków finansowych na wynagrodzenia”. Pogląd ten był również przywoływany w uzasadnieniach nowszych wyroków SN, chociażby w wyroku z dnia 27 lipca 2012 roku, sygn. akt I PK 53/12. Zdaniem Sądu w niniejszej sprawie należy zgodzić się z wyrażonym wyżej poglądem orzecznictwa. Pracodawca bowiem prowadząc działalność gospodarczą powinien liczyć się ze związanym z tym ryzykiem braku środków finansowych w wyniku chociażby nieterminowych spłat zobowiązań, z kolei zatrudniając pracownika musi mieć na uwadze swój obowiązek wypłacania mu co miesiąc wynagrodzenia, pomimo swych problemów finansowych. W niniejszej sprawie pracodawca świadomie nie wypłacił pracownikom wynagrodzenia w terminie, co więcej nie dopełnił tego obowiązku także w późniejszym terminie. Należy więc zauważyć, że świadomie nie wypłacił on w terminie należnego pracownikom wynagrodzenia i w sposób umyślny naruszał swój podstawowy obowiązek wobec pracowników.

Należy w tym miejscu ponadto zauważyć, że w nowszym orzecznictwie SN kształtuje się pogląd, zgodnie z którym nawet gdyby nie można było przypisać zachowaniu pracodawcy winy umyślnej bądź rażącego niedbalstwa i tak wciąż można mówić o ciężkim naruszeniu obowiązków pracodawcy, co z kolei powinno być uzasadnione jego zachowaniem (wyrok SN z dnia 10 maja 2012 roku, sygn. akt II PK 220/11). W wypadku gdy chodzi o wynagrodzenie, niewątpliwie

okolicznościami przemawiającymi za ciężkością naruszenia przez pracodawcę obowiązku terminowego i pełnego wypłacania wynagrodzenia będzie z pewnością okres spóźnienia. W przedmiotowej sprawie co prawda opóźnienie wynosiło bardzo niewiele, jednak pracownicy mieli uzasadnione przekonanie, iż w związku wypowiedzeniem umowy o administrowanie (...) sp. z o.o., mogą nie dostać wynagrodzenia również w późniejszym terminie. Ich przekonanie było uzasadnione, gdyż do dnia wniesienia powództwa nie otrzymali należnego wynagrodzenia za pracę. Wynagrodzenie winno być wypłacane do 10 dnia każdego miesiąca. 10 listopada 2012 r. przypadał w sobotę. W pozwanej spółce nie obowiązywał regulamin wynagradzania (okoliczność bezsporna). Wynagrodzenie zatem powinno być zgodnie z art. 85 par. 3 k.p. wypłacone w dzień poprzedzający tj. w piątek. Do dnia 12 listopada 2012 roku, powodowie nie otrzymali należnego wynagrodzenia za miesiąc październik. Tego samego dnia tj. w poniedziałek stawili się w pracy, celem uzyskania informacji odnośnie wypłaty wynagrodzenia. Wpłata nie wpłynęła na ich konto (okoliczność bezsporna). Za ciężkością naruszenia obowiązków przez pracodawcę przemawia również fakt, iż w związku z brakiem wypłaty wynagrodzenia pracownicy byli pozbawieni środków do życia, co w sytuacji powodów było o tyle dotkliwie, iż uniemożliwiło im terminową spłatę zobowiązań oraz zaspokojenie bieżących potrzeb swoich rodzin.

W ocenie Sądu, w świetle powyższej argumentacji nie ulega wątpliwości, że niewypłacenie powodom (pozwanyom wzajemnym) wynagrodzenia za pracę za miesiąc październik 2012 roku w ustalonym w umowie terminie, tj. do 10 listopada 2012 roku stanowiło obiektywnie ciężkie naruszenie obowiązków pracodawcy. W tym miejscu należy podkreślić, iż pozwana nie wypłaciła należnego powodom (pozwanyom wzajemnym) wynagrodzenia również w późniejszym terminie.

Pozwana (powódka wzajemna) uzasadniając stanowisko, iż przyczyna wskazana przez powodów w oświadczeniu o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracodawcy jest nieprawdziwa, powołała się na wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10.11.2010 roku, I PK 83/10, cytując, iż „Pracodawca, który kilka dni spóźnia się z wypłatą pensji, nie musi się obawiać zarzutu ciężkiego naruszenia obowiązków wobec pracowników. Na tej podstawie pracownicy nie mogą więc rozwiązać umowy bez wypowiedzenia i zażądać odszkodowania”. Sąd jednak, ani w tezie wskazanego wyroku, ani w jego uzasadnieniu nie znalazł zacytowanego fragmentu. Wskazać w tym miejscu należy, iż pozwana nie zapłaciła należnego powodom wynagrodzenia również w terminie późniejszym, a co za tym idzie rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia było zasadne z uwagi na ciężkość naruszenia przez pozwaną podstawowych obowiązków. W przedmiotowej sprawie nawet jednodniowe opóźnienie w wypłacie wynagrodzenia stanowiło ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków pracodawcy, przede wszystkim z uwagi na fakt iż nie zrealizował on swojego obowiązku również w terminie późniejszym. Ponadto podkreślić należy, iż powodowie rozwiązując umowy o pracę w trybie art. 55 par. 1 (1) k.p. pozbawili się zgodnie z orzecznictwem ETS-u prawa do odprawy pieniężnej z tytułu rozwiązania umowy o pracę z przyczyn niedotyczących pracodawcy.

Pozwana (powódka wzajemna) podnosiła również, iż powodowie w dniu rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia tj. 12 listopada 2012 roku, podpisali umowy zlecenia z innym podmiotem, co jej zdaniem świadczyło o tym, iż dążąc do zmiany pracodawcy celowo rozwiązali z nią umowę, jako pretekst wykorzystując jednodniowe opóźnienie w wypłacie wynagrodzenia. Sąd jednak nie może zgodzić się z taką argumentacją. Jak zostało bowiem wyżej wykazane pozwana dopuściła się ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków wobec pracowników. Ponadto, należy podkreślić iż powodowie (pozwani wzajemni) w dniu rozwiązania stosunku pracy nie mieli wiedzy, iż nawiążą współpracę z nowym podmiotem. Nie można oczekiwać od pracowników, iż po rozwiązaniu stosunku pracy bez wypowiedzenia z winy pracodawcy pozostaną oni bierni i nie będą szukać nowego zatrudnienia. Słabszy ekonomicznie pracownik nie może pozostawać bezbronny w sytuacji niewypłacania mu wynagrodzenia przez pracodawcę znajdującego się w złej sytuacji ekonomicznej, a tym samym zmuszany do kontynuowania zatrudnienia w sytuacji istnienia dużego prawdopodobieństwa, że pracodawca nie będzie w stanie wywiązać się terminowo z obowiązku wypłaty wynagrodzenia. Jeżeli pracownik z własnej woli skorzystał z przysługującego mu prawa i rozwiązał umowę o pracę bez wypowiedzenia z winy pracodawcy, nie można odmówić mu prawa do podjęcia zatrudnienia u pracodawcy, który jego zdaniem ma stabilną sytuację finansową i nie będzie opóźniał się z wypłatą wynagrodzenia.

Z powyższych rozważań wynika, iż powodowie (pozwani wzajemni) byli uprawnieni do rozwiązania z pracodawcą umowy o pracę bez zachowania okresu wypowiedzenia z jego winy. Oznacza to, iż zgodnie z regulacją art. 55 § 1¹ KP należy się im również odszkodowanie za okres wypowiedzenia wynikający z łączącej strony umowy o pracę. Powodom (pozwany wzajemnym) należało wobec tego zasądzić odszkodowanie w odpowiedniej wysokości. Z ustalonego w niniejszej sprawie stanu faktycznego wynika, iż powodowie (pozwani wzajemni) J. G. oraz G. P. zatrudnieni byli w pozwanej spółce na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony. Zgodnie z art. 36 § 1 pkt 2 k.p. okres wypowiedzenia umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony jest uzależniony od okresu zatrudnienia u danego pracodawcy i wynosi 1 miesiąc jeżeli pracownik był zatrudniony co najmniej 6 miesięcy. W związku z przytoczoną regulacją, Sąd wskazanym wyżej powodom (pozwany wzajemnym) zasądził odszkodowanie w wysokości ich jednomiesięcznego wynagrodzenia. Powodowie A. P. (2), J. C., M. P. (1), G. P. oraz D. K. byli zatrudnieni w pozwanej spółce na podstawie umowy o pracę zawartej na czas określony. Zgodnie z art. 33 k.p. okres wypowiedzenia umowy zawartej na czas określony dłuższy niż 6 miesięcy, strony mogą przewidzieć dopuszczalność wcześniejszego rozwiązania tej umowy za dwutygodniowym okresem wypowiedzenia. W przedmiotowej u umowach o pracę strony zgodnie zastrzegły prawo do wcześniejszego rozwiązania umowy o pracę za dwutygodniowym terminem wypowiedzenia. W związku z powyższym Sąd wskazanym wyżej powodom (pozwany wzajemnym) zasądził odszkodowanie w wysokości ich dwutygodniowego wynagrodzenia.

Odnosnie żądania przez powodów (pozwanych wzajemnych) wypłaty odszkodowania na podstawie art. 58 k.p. w związku z niezgodnym z prawem lub nieuzasadnionym rozwiązaniem umowy o pracę bez zachowania okresu wypowiedzenia przez pracodawcę, Sąd uznał je za bezzasadne. Żądanie powodów opierało się na art. 56 k.p., zgodnie z którym pracownikowi z którym rozwiązano umowę o pracę bez wypowiedzenia z naruszeniem przepisów o rozwiązywaniu umów o pracę w tym trybie przysługuje roszczenie o odszkodowanie. Regulacja zawarta w art. 58 k.p., stanowi natomiast iż wskazane wyżej odszkodowanie przysługuje w wysokości wynagrodzenia za okres wypowiedzenia. Jeżeli rozwiązano umowę o pracę, zawartą na czas określony albo na czas wykonywania określonej pracy, odszkodowanie przysługuje w wysokości wynagrodzenia za czas, do którego umowa miała trwać, nie więcej jednak niż za 3 miesiące.

Pozwana (powódka wzajemna) rozwiązała z powodami (pozwany wzajemnymi) umowę o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika, jako przyczynę wskazując iż od dnia 2 listopada 2012 roku opuścili oni miejsce pracy i zaczęli wykonywać te same czynności na rzecz innych podmiotów, w tym podmiotów konkurencyjnych, jak również rozdysponowali mieniem pracodawcy jednocześnie użytkując je bez wiedzy i zgody pracodawcy powodując zagrożenie jego interesów, co stanowi ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków pracowniczych. W ocenie Sądu było one jednak bezskuteczne. Powyższe konstatacje oraz przytoczona argumentacja, skutkowały uznaniem iż rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia dokonane przez powodów (pozwanych wzajemnych) było skuteczne, a stosunek pracy ustał z dniem 12 listopada 2012 roku. Prowadzi do wniosku, iż dokonane rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia dokonane przez pozwaną (powódkę wzajemną) było bezskuteczne. Dokonane zostało bowiem z dniem 23 listopada 2012 roku, zatem już po skutecznym rozwiązaniu umowy o pracę przez powodów. W takiej sytuacji, gdzie rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracowników było bezskuteczne, a zatem nie wywołało żadnych skutków prawnych, roszczenia odszkodowawcze z tego tytułu będą bezzasadne. Roszczenie odszkodowawcze przysługuje pracownikowi z którym rozwiązano umowę o pracę bez wypowiedzenia z naruszeniem przepisów o rozwiązywaniu umów o pracę w tym trybie. Uznając wskazany wyżej tryb rozwiązania umowy za bezskuteczny, stwierdzić należy iż nie doszło do naruszenia przepisów o rozwiązywaniu umów o pracę, zatem roszczenie powodów (pozwanych wzajemnych) w tym zakresie należało oddalić.

W następnej kolejności Sąd odniesie się do żądania powodów (pozwanych wzajemnych) wypłaty ekwiwalentów za niewykorzystany urlop wypoczynkowy. Bezspornym w niniejszej sprawie był fakt, iż pozwana (powódka wzajemna) nie wypłaciła pracownikom wskazanego wyżej świadczenia, co wprost zostało potwierdzone przez pełnomocnika pozwanej (powódki wzajemnej). Pozostaje więc do ustalenia wysokość należnych powodom (pozwany wzajemnym) ekwiwalentów za niewykorzystany urlop wypoczynkowy.

Kwestie szczegółowe dotyczące obliczania kwoty przysługującego ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy zawiera rozporządzeniu Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 8 stycznia 1997 roku w sprawie szczegółowych zasad udzielania urlopu wypoczynkowego, ustalania i wypłacania wynagrodzenia za czas urlopu oraz ekwiwalentu pieniężnego za urlop. Szczegółowy opis działań dotyczących wyliczenia ekwiwalentu znajduje się w § 18 wskazanego rozporządzenia. Zgodnie z jego treścią, aby prawidłowo obliczyć dany ekwiwalent należy:

- podzielić miesięczne wynagrodzenie przez współczynnik ustalony w danym roku, a następnie
- wynik poprzedniego działania podzielić przez liczbę odpowiadającą dobowej normie czasu pracy pracownika, a następnie
- pomnożyć wynik poprzedniego działania przez liczbę godzin niewykorzystanego przez pracownika urlopu wypoczynkowego.

Dokonując wyżej wskazanych działań otrzymamy następujący wynik

1) dla powoda D. K.:

3 500,00 zł (wynagrodzenie miesięczne) : 21 (współczynnik na rok 2012) = 166,66 zł;

166,66 zł (ekwiwalent za jeden dzień urlopu) : 8 (liczba godzin w dniu pracy) = 20,83zł;

20,83 zł (ekwiwalent za jedną godzinę pracy) x 32 (liczba godzin pracy odpowiadająca 4 dniom niewykorzystanego urlopu) = 666,56 zł;

2) dla powoda A. P. (1):

3 236,23 zł (wynagrodzenie miesięczne) : 21 (współczynnik na rok 2012) = 154,10 zł;

154,10 zł (ekwiwalent za jeden dzień urlopu) : 8 (liczba godzin w dniu pracy) = 19,26;

19,26 zł (ekwiwalent za jedną godzinę pracy) x 16 (liczba godzin pracy odpowiadająca 2 dniom niewykorzystanego urlopu) = 308,16 zł;

3) dla powoda G. P.:

5 500,00zł (wynagrodzenie miesięczne) : 21 (współczynnik na rok 2012) = 261,90 zł;

261,90 zł (ekwiwalent za jeden dzień urlopu) : 15 (liczba godzin w dniu pracy) = 32,73;

32,73 zł (ekwiwalent za jedną godzinę pracy) x 120 (liczba godzin pracy odpowiadająca 15 dniom niewykorzystanego urlopu) = 3 927,60 zł;

4) dla powoda M. P. (1):

3 500,00 zł (wynagrodzenie miesięczne) : 21 (współczynnik na rok 2012) = 166,66 zł;

166,66 zł (ekwiwalent za jeden dzień urlopu) : 8 (liczba godzin w dniu pracy) = 20,83zł;

20,83 zł (ekwiwalent za jedną godzinę pracy) x 96 (liczba godzin pracy odpowiadająca 12 dniom niewykorzystanego urlopu) = 1 999,68 zł;

5) dla powoda M. P. (3):

3 400,00 zł (wynagrodzenie miesięczne) : 21 (współczynnik na rok 2012) = 161,90 zł;

161,90 zł (ekwiwalent za jeden dzień urlopu) : 8 (liczba godzin w dniu pracy) = 20,23zł;

20,23 zł (ekwiwalent za jedną godzinę pracy) x 40 (liczba godzin pracy odpowiadająca 5 dniom niewykorzystanego urlopu) = 809,20 zł.

Wyniki powyższych działań stanowią równowartość ekwiwalentu należnego powodom (pozwanyim wzajemnym) za przysługujące im odpowiednio niewykorzystane dni urlopu wypoczynkowego. Te właśnie kwoty winny być, zdaniem Sądu zasądzone na rzecz powodów (pozwanych wzajemnych) tytułem ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy, w pozostałym zaś zakresie roszczenia powodów (pozwanych wzajemnych) dotyczące owego ekwiwalentu należało oddalić.

W świetle powyższych rozważań i ustaleń nie ulega również wątpliwości, iż zasadnym jest także roszczenie powodów M. P. (1) oraz G. P. o sprostowanie świadectwa pracy. Jak wynika z ustalonego w niniejszej sprawie stanu faktycznego, pozwana (powódka wzajemna) nie wypłaciła powodom ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy, co wprost zostało przyznane. W związku z powyższym, należało sprostować świadectwo pracy wskazanych wyżej powodów poprzez wpisanie w ich świadectwach pracy z dnia 12 listopada 2012 roku w pkt 4 ust. 1 „nie wypłacono ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy”.

Odnosząc się następnie do powództwa wzajemnego Sąd oddalił je w całości. Pozwana (powódka wzajemna) wносиła o zasądzenie odszkodowania na podstawie art. 61¹ k.p., zgodnie z którym w razie nieuzasadnionego rozwiązania przez pracownika umowy o pracę bez wypowiedzenia na podstawie art. 55 § 1¹ k.p. pracodawcy przysługuje roszczenie o odszkodowanie. Odszkodowanie, zgodnie z art. 61² k.p., przysługuje w wysokości wynagrodzenia pracownika za okres wypowiedzenia, a w przypadku rozwiązania umowy o pracę zawartej na czas określony lub na czas wykonania określonej pracy – w wysokości wynagrodzenia za okres 2 tygodni.

Prawo pracodawcy do ww. odszkodowania i jego wysokości nie jest uwarunkowane poniesieniem przez niego szkody (orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia z 29 kwietnia 2005 r., teza 1, LEX nr 163499). Należy również podkreślić, iż wina pracownika, który niewłaściwie ocenił dopuszczalność rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia na podstawie art. 55 § 1¹ k.p., nie jest konieczną przesłanką nabycia przez pracodawcę prawa do omawianego odszkodowania. Omawiany artykuł nie wprowadza bowiem takiego wymogu, wystarczy jedynie obiektywnie istniejąca bezzasadność rozwiązania umowy (Kazimierz Jaśkowski, Komentarz do art. 61¹ Kodeksu pracy, LEX nr 151312).

Odnosząc się do przedmiotowej sprawy, jak wcześniej zostało wskazane Sąd uznał, że do rozwiązania stosunku pracy łączącego strony doszło poprzez rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia na podstawie art. 55 § 1¹ kp, dokonane przez powodów (pozwanych wzajemnych). Z uwagi na to, że Sąd ocenił powyższy tryb rozwiązania umowy o pracę za uzasadniony, a wskazaną przyczynę za rzeczywistą, powództwo wzajemne należało oddalić.

Rozstrzygnięcie o kosztach znalazło oparcie w art. 98 § 1 k.p.c., który stanowi, że strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Sąd zasądził od pozwanej (powódki wzajemnej) na rzecz powodów (pozwanych wzajemnych) różne kwoty tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, co wiązało się z różną wartością przedmiotu sporu w przypadku poszczególnych powodów. Kwotę 1 800,00 zł Sąd przyznał powodom J. G., G. P., M. P. (1) oraz A. P. (2) gdzie wartość przedmiotu sporu nie przekroczyła 50.000 zł. W takim przypadku zgodnie z par. 6 pkt 5 i par. 11 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. 2002 r., Nr 163, poz. 1349 z póź. zm.) wysokość kosztów zastępstwa procesowego to 1 800,00. Powodom D. K., A. P. (1) oraz J. C. Sąd przyznał kwotę 900,00 zł na podstawie par. 6 pkt 4 i par. 11 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. 2002 r.,

Nr 163, poz. 1349 z póź. zm.). Na podstawie art. 102 k.p.c. sąd odstąpił od obciążania powodów kosztami procesu w oddalonej części powództwa, mimo, iż powodowie nie wygrali procesu w całości.

Sąd Rejonowy obciążył stronę przegrywającą kosztami sądowymi, których strona przeciwna nie miała obowiązku uiścić, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu, zgodnie z treścią art. 113 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. Nr 167, poz. 1398, z późn. zm.). W konsekwencji Sąd nakazał pobrać od pozwanej (powódki wzajemnej) na rzecz Skarbu Państwa – kasy Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie kwotę 4.051,50 zł tytułem opłaty sądowej od uwzględnionej części roszczenia, których powodowie nie mieli obowiązku uiścić.

Sąd z urzędu, na podstawie art. 477² k.p.c. nadał wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności w części nie przekraczającej pełnego jednomiesięcznego wynagrodzenia powodów wynikającego z zaświadczeń złożonych przez stronę pozwaną.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w sentencji.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)